

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511206800/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Væsen; blot en Masqve, under hvilken jeg vilde bedrage ham et Par Rigsdaler fra? — Men da jeg saa tit har overdrevet denne Green af Stolthed; og da den saa tit har tilveyebragt mig meget væsentlige Uleyligheder; kan det ikke være utjenligt, om jeg i Forvejen gjør mine Læsere noget nærmere bekendte dermed — Det har nemlig altid været mig udsigelig modbydeligt, om ikke slet umucligt; at bede noget Menniske reent ud om en virkelig Gave; det er at sige, uden at jeg enten kunde vise, at jeg allerede havde fortjent den, eller i det mindste havde Haab om at gjengjelde den — Men saasnart jeg kun havde det mindste Glimt af Mis-Tanke, at min Bøn kunde fornødre mig i dens Øyne, som jeg bad, eller give ham Leylighed til at ophøye sig over mig; da var det mig altid saa unucligt, at bede ham, som det var mig, at mistroe en bedrøvet. — || For endnu bedre at oplyse min Tænkemaade i denne Fald, vil jeg anføre den Orden, hvorefter jeg, saavit jeg kjender mig selv, altid har valgt en Maade at slaae mig igjennem paa, fremfor en anden — Jeg har nemlig altid heller vildet mangle endog det nyttige; end jeg har vildet fortjene det ved et alfforsuurt og stadigt Arbeide — Jeg har heller vildet fortjene det ved mit Ansigtes Sveed; og ved Trældom selv; end med Magt fratage det nogen, hvorom jeg kunde have den mindste Formodning, at han trængte ligesaameget dertil, som jeg — Jeg skulde vist altid have gjort mig mindre Betænkning ved aabenbar at røve det fra en der kun nogenledes kunde undvære det; end ved at stjæle det fra den allerrigeste — Og jeg skulde tilforladelig før have bequemmet mig til at stjæle, end til at tigge det — Dette sidste har endog den yderste Nød aldrig kundet overtale mig til — Jeg vil snart faae Leylighed at oplyse dette ved overtydende Exempler — Endelig kan jeg vende tilbage til min Fortæling —

Ved Elven er som man veed, mange Told-Steder,

hvorved Skipperne maae opholde sig — Min Kap-
 tain var i Land ved ethvert; og han bad mig ord-
 entlig hvergang følge med — Men da han, uagtet
 han ellers var en meget høflig Mand, ikke havde
 den Betænksomhed, udtrykkelig at indbyde mig ⁵
 enten til Froekost, eller Middags Maaltid, saa und-
 skyldte jeg mig bestandig med Hovedpine — Det
 faldt mig nemlig langt lettere, at faste, end enten
 reent ud at tilstaae ham, at jeg ingen Penge havde;
 eller at gaae i et VertsHuus, uden at begjære noget; ¹⁰
 eller at begjære noget, uden i det mindste at byde
 mig til at betale — og dette sidste kunde jeg, som
 man veed ikke gjøre med Sikkerhed — Da imid-
 tid, baade Uhret og min Mave, begyndte at erindre
 mig om; at andre Mennesker allerede længe siden ¹⁵
 maatte have spilst til Middag; og vi atter havde
 lagt os ved et Sted, hvis Navn jeg har glemmt, men
 som ligger omtrænt tre Miile paa denne Side Lent-
 sen, hvorfra jeg skulde kjøre videre med Posten;
 da undskyldte jeg mig vel som sædvanlig; men da ²⁰
 jeg var allene i Cajüten, kunde jeg ikke længer fore-
 bygge en vis Dybsindighed, eller egentligere en
 Distraction, som er naturlig nok hos enhver, der
 er vant til sine ordentlige Maaltider, og endnu ikke
 har spilst Klokken tre om Eftermiddagen — Jeg ²⁵
 sad med Armene over Kors, lige for den aabne
 Cajüts Dør; og saa stift op imod Himmelen, uden
 at vide hvorfor? — Endelig faldt mine Øyne ned
 paa en Aabning, som var imellem Trappetrinene;
 og herigjennem opdagede jeg Halsene af nogle ³⁰
 Flasker — Er det Viin, tænkte jeg — — og det er
 det vel — — Jeg maae dog see — — Den Nys-
 gjerrighed var ikke uden al Hensigt — Hille-
 mænd! — — fire, sex, otte, ti! Hvor mange
 skønne Flasker! — — Det kunde ikke skade den ³⁵
 gode Kaptain stort, om han mistede en deraf —
 Han skal dog give mig en Slags Fortæring — Hvor
 herlig spiller den dog imod Soelen — Jeg havde
 virkelig, i Tanker troer jeg listet en af dem ud —

Føde Vahre er ingen Tyverie; og overalt kan du
ja sige ham det, naar du har drukket den — Saa-
ledes tænkte jeg omtrent, og puttede Flasken i
Lommen — Herpaa gik jeg i Land, og uden om-
kring ToldStedet, langt op i Marken; hvor jeg lag-
de mig, ved Siden af min Flaske, bag ved en af de
III,1 yndigste Høye paa Jorden — — — ||

HØYEN

Uafseelige Velsignelser omringe dig, du yndigste
10 blant Høyene! — — Og fra din Top skal man al-
drig kunde øyne det blinkende Sværd! — aldrig den
sorte gnistrende Røg, som forkynder Ødeleggelse!
— Paa din Top, skal den sølvhaarede Landmand
sidde, og overtælle sine Rigdomme — og fortælle
15 sin uskyldige Ungdoms Bedrifter til opmærksomme
Børnebørn — og prise den Al-Gode, som har
velsignet ham! — Paa dig skal den kjæle sort-
øvede Pige, opløfte sine Hænder af Sne mod Him-
melen; — og kræve den til Vidne, til den hellige
20 Fagt, som hun indgaar med sin gulhaarede Hyr-
de! — — og Himlen skal høre hendes Eed, og gjøre
— — at hun aldrig kan bryde den! — Men i dine
Skygger, skal en Trop skjærtsende, med Roser be-
krandte Piger, ofte indfinde sig mod Kjølningen,
25 og dantse i Kredt om en halvslumrende Barde —
og fordre Amors Lov-Sang og Hymens Lov-Sang
af ham — og med fulde Hænder bestrøe ham med
dine Blomster — og forstyrre ham i den Sang, hvil-
ken han, ligesom ubekymret om dem, altid begyn-
30 der forfra om Bacchi Seyervindinger, og om Vi-
nens Glæder! —

Vær evig velsignet, evig udmærket, evig festelig
du elskeligste blant Elvens Høye! — Thi i dine
Skygger, drak Cimbrernes dengang spiirende Bar-
35 de, fordum de udsøgteste Lyksaligheder i sig med
store Drik — i dine Skygger følte, smagte, nød han,